

# Nedotaknjeno

PETER KOLŠEK

**Življenje kot v filmu**  
scenarij in režija **Špela Kuclar**  
RTV Slovenija, 2005, 90 min.

## mladinski film

**M**ladinskega celovečerca nismo Slovenci posneli že od leta 1999, ko je nastal Kavčičev *Nepopisan list*. Njegova Sreča na vrhovi pa Štiglichevo (Tugo) Poletje v školjki, Ne joči Peter (oče France) in Galetovi Kekci so nepresežene markacije domačega mladinskega filma in vse kaže, da bo še nekaj časa tako tudi ostalo. Življenje kot v filmu je čista televizijska produkcija. Za odločitev lahko nacionalni komisiji, da izdelek nekoliko manj.

Istoimenska prozna uspešnica domače čudežne deklince (zdaj seveda gospodične) Nejeke Omahen se zdi (kolikor lahko sklepamo iz scenarija) dovolj spodobna podlaga za mikaven mladinski film. Pri vsakem mladinskem žanru gre seveda, tako ali drugače, za odraščanje.

V tem primeru vzporedno odraščata dve dekleti, Julija in Jasna. Prva je zgled uravnoveženosti, idealne pričakovanosti, neproblematičnosti (problem so drugi: nezreli starši, krivični učitelji), druga je poosebljena adolescentna nesreča, ki tvori skupaj s svojo materjo pravzaprav že zametek hudobije. Črno-belo pozicioniranje je v mladinskem žanru strukturni element, vprašanje je le, kako zgodba polarizacijo preseže. V tem primeru jo tako, da ostane Jasnin del zgodbe zaznamovan z negativiteto, kar je morda v vzgojnem smislu dvomljivo, a je žanrsko legitimno. Problem zgodbe je prej v tem – a to je že zeitgeistovsko vprašanje –, da je postavljena v (že nekakšno) trendovsko okolje (filma, televizije), kakor da so najstniške zgodbe doma samo tukaj. Lotiti se danes mladosti iz kmečkega, delavskega, kakorkoli marginaliziranega okolja je pač

izziv za izvirnejše in zlasti pogumne duhove.

A kot rečeno, iz te moke bi se dalo narediti okusno slaščico. Julijina preselitev v novo okolje in Jasnino uganjanje dvojnice ponuja dovolj »dramatičnih« priložnosti, očetova infantilna zaverovanost v režiserski poklic in materina provincialna omejenost pa priložnost za ostrejšo – in ne samo »mladinsko« – psihološko niansiranje. Špela Kuclar, sicer dobra dokumentaristka, se v igranem žanru (to je njen celovečerni prvenec) ni znašla najbolje. Njenemu filmu manjkajo živahnost, iskrivost, predrznost, vsa tista kipljiva štimunga, po kateri se mladinski film loči od odraslega. Avtorica je ponudila spodobno ilustracijo zgodbe, nikakor interpretacije. Tako je vse skupaj res »kot v filmu« – nekako oddaljeno in nedotaknjeno. Škoda tudi zato, ker sta dekleti (Neja Brglez in Tjaša Razdevšek) videti mimofilmsko luštni in dela voljni.